

OPINIÓ

Ensenyament

Celestí Bellera

Celestí Bellera era un xandall. Això es el que la meva ment va emmagatzemar al cap en aquella època tant difícil de l'adolescència. Era quan el Vallés era extens i llunyà, indòmit i salvatge. Quan aquí on sóc ara tot semblava plàcid i qualsevol 'foraster' era mirat amb estranyesa. Érem una tribu. El Vallés era, encara, camps entre pobles. I el Celestí Bellera era un lloc d'on venien gent ruda i de parlar complicat. D'allà venien els que tenien cognoms castellans, d'allà venia un món perillós, allà hi havia droga, hi havia delinqüència. Però també gent que lluitava per ser alguna cosa, allò tant mànid i utilitzat en clau paternalista pels polítics de "sortir del ghetto".

El que passa és que els que ho vivien en pròpia carn lluitaven amb orgull per defensar el lloc de procedència i fer-ne bandera. Era on els tocava créixer, i ho feien seu. No com alguns acomodats ciutadans de viles que són capitals, que deixen que els destrossin els centres històrics per fer cimentades absurditats, on les *franquícies explota nens* puguin desembarcar els seus productes barats, lletjos i aborregants.

El Celestí Bellera tenia una pista de ciment on un fred dissabte de 1983 vaig fer un triple jugant a bàsquet. Un triple que no va passar a l'història de l'EMI, però sí a la meua. Ara el Bellera segueix tenint un repte: com a [institut de referència](#) esperona a tots aquells que per créixer necessiten altres vies que no pas l'estàndard. Ja fa catorze anys que tenen una branca de batxillerat artístic, tota una vida obrint portes a joves que tenen una mica més. El que bellugui el cap amb condescendència, que pari de llegir, si us plau, que abandoni la lectura. Això no va de ser tendre, va dels 'collons' que tenen de fomentar sensibilitats en nens que aprenen la vida amb un extra de música, de plàstica, de gust per les coses boniques de la vida.

Potser sí que algú amb ganes de burlar-se'n deu pensar que tot plegat és posar tots els rars en un mateix lloc; potser hi ha algú així de bàsic que ho pensa. Jo no, jo aplaudeixo que a aquestes alçades de segle, on l'absurditat es disfressa de modern a varis megas de velocitat, hi hagi espais on sentir serveixi per créixer diferent. Celebro que ajudeu a fer créixer nois amb ganes, nois que discorri (la millor paraula que vaig aprendre a l'escola de la mà de la senyoreta Flor Ferrer), que es forgin culturalment triant el que vulguin. Només així seran forts per aguantar la pudor del voltant. Celestí Bellera es un institut on s'ensenyava arts, i vida.



Autor : Miqui Puig

Va néixer a l'Ametlla el 1968; cantant d'amor des d'aquell dia. Abans cantava amb Los Sencillos i ara ho fa sol. Va créixer escrivint a fanzines i publicacions de música. Ha escrit per Disco 2000, l'Avui, Vogue, iLikeit! i Suite. Ara, setmanalment, té una columna al suplement Tendències d'El Mundo Catalunya. Primer, va fer ràdio a Granollers, i després, pel món. Viu i treballa a l'Ametlla (North Barcelona).